

Апикидъ, който бѣ обла даиъ отъ пламененъ вѣсторгъ, слушаше съ благодареніе съвѣта на Олинѳа. Той съ радость гледаше че ся представи случай да са отличи въ подвига на новата си вѣра, и не само светитѣ му тѣзи чувства, но още повече го подбуждаше негодуваніето защото бѣ измаменъ отъ езическото духовенство. Въ туй распалване, въ което никаква вѣроятность за препятствія не се виждаше, (и таквози ослѣпленіе е необходимо на оногози който предприема голѣми и высоки дѣла), нито Олинѳъ нито неговѣтъ прозвѣлитѣ предвиждахъ сячкитѣ затрудненія, които можеше да имъ представи благочестивото суевѣріе на народа, който бы помислилъ че прави страшно нечестіе предъ жертвеника на великата египетска богиня ако повѣрва каквото и да е противъ нея свидѣтелство, ако ще бы и отъ нешиъ священникъ засвидѣтелствовано.

Усердно прочее склони Апикидъ на предложеніето и Олинѳъ о-сѣти неисканна радость. Разидохъ са като са условихъ, че послѣднійтъ трѣба да са споразумѣе съ знаменитытъ отъ братіята и да поиска въ критическій този день съдѣйствието имъ въ голѣмото предприятие. Приготвяше са по случай единъ празникъ на Изиди за другія днесъ и погоденъ случай извършване на предприятието не можаше да бжде; за туй рѣшихъ да са намѣрѣтъ вечерята въ сѣщото мѣсто за да опредѣлѣтъ реда и дѣлата за слѣдующія день.

Послѣдната тѣзи частъ на разговора происхождение случайно при храма който горѣ поменехъмы, и едва са отдалечихъ отъ тамъ Олинѳъ и Апикидъ и са подаде отъ храма единъ человекъ съ лице навъсено и много отвратително.

«Не си загубихъ напрасно времето, побратиме Фламинне, дѣто трѣгнѣхъ подирѣви, рече въсебе си съгледательтъ. Ты священнике на Изиди, не за маловажны работы приказва съ христіанина. О зашто не можихъ да чуѣхъ наредъ сячкото ви съзаклятіе! Но доста ми е дѣто са научихъ че искате да открийте священнытъ тайнства и че пакъ ще са съберете тука за да са споразумѣйте за понататѣкъ. Нека Озирисъ истъчи въ него часъ слуха ми за да научѣ обстоятелно нечуваното ви предприятие. Като са научѣ подобрь ще са събѣтувамъ съ Арбака.

Надѣж са че за наше щастіе ще останете на *студенитѣ бани*, любезныи пріатели; за сога тайната ви остава скрита въ сърцето мн.»

Туй като рече Каланъ, туй бѣ съдѣитѣ, обви са въ тогата си и си отиде въ къщи умысленъ.

